

Тарас Прохасько

І свій шлях широкий...	9
То я...	11
Ознаки зрілості.	13
Заради виду.	15
Христос ся рождає!	17
Кожному своє	19
Світло і тінь	21
Яремні пута	23
Державницька традиція	25
Вчора буде війна...	28
Над багачьким сином...	30

Іван Ципердюк

Домовіна	35
Він бреше	37
Віра	39
Біг на довгу дистанцію.	40
Очікування снігопаду	43
Лінія неповернення	45
Перемир'я?	47
Зло	49
Кульмінація.	51
Щури	52

Юрій Андрухович

Мomentum	57
Ковзанка, слизька від крові	59
Без візи в Європу чи без мила в Росію?	62
Топтуни	64
Альтернативи	67
1984. 2014?	70
Із запахом диму	72
Ще не змерзла Україна	75
Та, яка бореться	77
Сім днів у лютому: МИ	80

Сергій Жадан

Один проти всіх	85
Невтрачене покоління	87
Роботодавці	89
Демони революції	91
Розраховуючи на наш страх	93
Типові й нетипові	95
Вірити в те, що потребує віри	98
Про спільне між різними Заходом та Сходом	100
Найдовша зима	102

Юрій Винничук

Рабство духу	107
П'ята колона бдить	111

Вибір один: перемога або прокурор	115
Тортик під назвою "Україна"	121
Брехачі та підбрехачі	126
За що стоїмо	130
Двох Україн уже нема	133
Поле дурнів	137
Голос із потойбіччя (сценарій фільму жахів)	141
Хроніка подій Євромайдану	143

І свій шлях широкий...

Останнім часом я перестав вірити в поняття "українська доля". Або "доля українця".

Можливо, тому, що маю біологічну освіту. Можливо, тому, що забагато читав різних історичних хронік. А може, і тому, що довкола — самі українці, і долі в них страшенно різні.

Адже більшість геніїв, негідників, злидарів і жебраків, мудреців, зрадників, героїв, садистів, красенів і красунь, пияків і злодіїв, брехунів, пророків і умільців, нещасних і щасливих, яких я знаю, — українці.

Врешті, прислухавшись до роздумів чехів, поляків, словаків, литовців і мадярів, я чув цілковито аналогічні історії про долю чехів, поляків, словаків, литовців і мадярів.

У кожного своя доля...

Варто звернути увагу на те, що в наступному рядку Шевченко наголошує: "...і свій шлях широкий". Тобто кожен шлях, яким іде своя доля, є широким. Незалежно від того, куди він заведе. (Із споживацького погляду краще бути католиком. Бо там є ще чистилище).

Кожен українець (поляк, чех, словак, литовець і т. д.) живе у своїй великій сім'ї, яка має спільну мову, спільну територію, спільні звичаї, спільну історію.

Але що може бути драматичнішим, ніж родинні стосунки, що може бути химернішим, ніж різні лінії родинної історії, що може бути глибшим, ніж відсутність порозуміння в родині.

Живемо ж у сім'ї, хоч і сім'я за козла не відповідає.

Нема чого соромитися, нема чим хизуватися.

Нарікань на державу я не сприймаю теж. Вони походять лише з нерозуміння того, що таке держава. Нарікай на себе. Доброї держави нема й бути не може. Особливо — доброго суспільства теж не буває.

Є ти і люди, котрих чомусь любиш.

Є пам'ять про тих, кого любив передовсім або полюбив понад усе.

І твій шлях широкий. Про який не можеш знати, що буде далі.

І тоді — цілковита незалежність, повне унезалежнення.

Держави минають. Це навіть не земля, яку можна завоювати, випалити й вивести з неї чорнозем, ліси, ріки, каміння, нафту, фортеці, овець й антикваріат, молодих плідних жінок і безмовних талановитих дітей.

Бо лишаються тектонічні злами, підземні води, повітряні потоки, магма, магнітне поле, широти й довготи, у яких ми — ми, а я — я.

Ціле своє життя я прожив в Україні. На Україні, серед України, після і перед Україною.

У моєму житті не було нічого іншого. Австрія з Польщею були такою ж Україною, як радянська влада чи теперішні порядки. Україна була такою різною й такою незмінною однаково.

Але вона була родинною, братньою, дружньою, жіночою і дитячою.

Її неможливо завоювати, зіпсувати, знищити. Вона не може бути ні доброю, ні злою. Вона є.

І це ніяка не українська доля, це — біологія.

Це мій шлях широкий. І в кожного він свій.

І наразі нема нікого, хто би міг сказати, який куди заведе.

Побачимося пізніше й поговоримо про свої долі, про свої шляхи, про зроблене і незроблене, вибране і невибране, подумане і неподумане, відчуте і невідчуте.

Якщо там, де колись зустрінемося, усе це буде мати якийсь сенс, якщо не буде речей цікавіших.

20 листопада 2013 р., Галицький кореспондент